

Ng i cha vô danh và món quà vô giá

Có một đi u khác lạ, hôm nay chú y không đến trường. Tự nhiên i th y trường vắng, đi u này khi n con ng i ta đâm ra lo s

Sáng nào cũng th, ng i đàn ông xa lạ c đến trường c c ng trường. Ông ta nhìn quanh co qua i nh tìm kiếm ai đó. Một con ng i xa lạ và khó hi u đem đến cho ta một tâm trạng không m y l c quan.

Thay b ng ánh mắt l p lánh, r ng r đến trường ng ng ng i h c sinh i dành cho ông là s c âm gét, kì th, xa lánh. S khó hi u c a ng i đàn ông đ t ra trong tôi và m i ng i bao nhiêu câu hỏi, ai cũng đ u mu n biết câu trả i. Không ngày nào đến trường mà ánh mắt tôi ng ng nhìn v ng i đàn ông g y gò, m y u kia. Tôi v n dĩ không có tính hay tò mò chuy n ng i khác, cũng không mu n liên quan, x i b i đến cu c đ i m t ai khác. Nh ng th t s ng i đàn ông đó khi n tôi ph i suy nghĩ, suy nghĩ r t nhi u, c

ó
i tôi th y ng i đàn ông đáng th ng nên mu n giúp đ hay là s hi u đến ng nh t th i vô tình mu n đào sâu vào cu c s ng riêng t c a ng i khác đ g i

q
uy t nh ng khúc m

c
đ t ra trong mình. Đây là s thông c m hay s x u xa nh t th i c a tôi. Tôi th t s không hi u.

M t l n, hai l n không nói nh ng th t s ngày nào cũng v y, ông ta đến trường c c ng t lúc sáng cho đến tan h c, m t hành đ ng, m t trường thái, v y nên m i ng i luôn chú ý đến ông ta. Ông ta đến trường c c ng, v n dáng v g y gò, m y u, v n là b qu n áo đã đ i b c màu, v n khuôn m t bu n r u và ánh mắt mang c m t n i s u đau. Ông y đến ng n p mình vào vách t ng ch c ng, nhìn nh ng h c sinh b c vào trường h c, lúc tan h c ông ta v n đến ng đ y. Là ph huynh? Ông ta ch c ch c không ph i vì tôi ch ng th y ông ta đi v i con mình đến trường và lúc ra v ông ta cũng ch m t mình. Ông ta có v không có ý đ x u, nh ng ông ta đ ng nh không đ c bình th ng, lúc tôi th y ông c i m t mình, i có lúc ông ta đ a tay lên

chùi nước mắt đang chảy trên hai gò má nhăn nheo. Tôi không vội đưa ra quyết định cho nên suy nghĩ trong đầu mình, vì tôi biết không nên đánh giá con người ta qua vẻ bề ngoài. Đầu đó chúng tôi nói lên được gì cả. Tôi quyết định tiếp tục quan sát.

Lúc trẻ tôi nhìn thấy ông ta lúc sáng sớm trên đường và lúc tan trường. Hôm nay tôi quyết định thăm dò con người này vào thời gian ra chơi quý báu của tôi. Tôi không nghĩ ông ta sẽ đi vào thời điểm này, nhưng ông ta không vội, ông ta nhìn người đó, mắt mình dõi chân trẻ, trông thật đáng thương biết bao. Ông ta không có nhà? Ông ta cỡ là một lão hành khất? Nhưng ông ta chưa bao giờ chìa tay ra xin ai một thứ gì? Mắt tôi suy nghĩ trên hoà với nhau, tóm lại đi đầu tôi cần biết là ông ta là ai? Càng tò mò khi tôi càng để ý đến ông ta nhiều hơn, tôi quan sát mọi cử chỉ hành động của ông ta. Lúc ra về, tôi để ý thấy ông ta cứ đảo đảo nhìn chằm chằm vào các bạn nhỏ sinh, không chỉ tôi đang nhìn ai cũng không hài lòng lắm chỉ là bất bình với hành động của người đàn ông được coi là không bình thường này.

Mọi ngày đến lớp người đàn ông đó cứ quanh quẩn trong trí óc tôi, tôi không thể nào ngăn chặn những dòng suy nghĩ. Tôi cảm thấy tâm trí mình mất mõi, khó chịu với người đàn ông mà tôi không thích hay là ghét. Lúc ra về tôi mất kiểm soát tâm trạng thế nào, tôi nhồm nhồm và bối rối thật nhanh nhưng tôi không thể không nhìn mà đi được nên tôi phải mất ra và phải chờ đợi kiên nhẫn mà tôi không bao giờ muốn thấy. Người đàn ông ngồi tựa vào vách tường trước cổng, ông ta ăn uống ăn trong nước mắt. Con người này bây giờ là một mảnh đời bất hạnh thì phải? Nhìn đáng với ông này tôi lại nhớ đến ba tôi, một người đàn ông hi sinh tất cả cho gia đình, ba phải làm công việc vất vả, cực khổ để cho các con có được niềm vui, niềm hạnh phúc trong cuộc sống. Có nhưng lúc ba đau bệnh, mắt mờ nhưng chúng tôi bao giờ than vãn. Ba luôn là người tuy vất vả nhút. Nhưng với ba tôi nhìn lại người đàn ông, bên cạnh ông ta còn một hộp cơm nữa, tôi chú ý, ông ta không để quên hộp cơm đó. Vậy hộp cơm đó dành cho ai? Tôi suy nghĩ một hồi, cuối cùng tôi cũng đưa ra được một suy luận logic. Nếu ngày nào ông ta cũng ngồi ở đây, kể cả là ăn cơm thì hôm nay tuy hôm nay người đi đường nhìn vào sẽ không thấy được ông ta đã bỏ cái cây thông phía trước che khuất, nhưng sao bác bỏ vì không bỏ ông ta đi nơi khác? Lúc trẻ có vài đám thanh niên trẻ hộp cơm trước cổng trường đã bắt bác này đứng đi ngay lập tức. Vậy nếu tôi đi hỏi bác bỏ vì chỉ có câu trả lời.

Ngày hôm sau trên đường, nhìn giờ mặt trời đã mọc, tôi tìm bác bỏ vì. Bác này đang đứng ở nơi nào cho vẩn vơ bên cánh trái, tôi bối rối đến:

- Bác này cháu hỏi bác mắt tí được không?

- Cháu hỏi gì ? - Bác ấy đáp

Tôi không vòng vo mà vào ngay vấn đề :

- Thưa bác, cái người đàn ông có người trẻ có người già sao bác không đưa ông ấy đi ? Cháu thấy ngày nào ông ấy cũng người như vậy từ lúc sáng đến tan trưa ? Ông ấy cứ nhìn chăm chăm vào các bồn nước sinh , các bồn đun thủy không thổi mái , nhiệt độ bồn còn phớt nước , buông lơ lửng trích người đó .

Nghe tôi nói, bác ấy ngơ ngáy tay , bác ấy bảo tôi cùng bác đưa người đàn ông đó . Bác nói :

- Bác biết bồn cháu nhìn thấy có như con người này thì rất sợ hãi . Nhưng các cháu đưa người buông lơ lửng trích , thái độ kỳ lạ với người này . Các cháu không nên hành động như một con người vô thức . Bồn cháu đun đun đi học mà , đưa người nhìn vẻ ngoài mà đánh giá một ai .

- Tôi sai gì ? - Tôi nôn nóng hỏi bác ấy và nhìn người đàn ông vẫn đang chăm chú với một thứ gì đó trên mặt đất .

Bác ấy ôn tồn :

- Bác lúc đầu cũng không biết , có người người này có ý gì . Sau này tìm hiểu mới biết con người biết hình này vô cùng đáng sợ . Cách đây hai năm , người này có một đứa con gái, nó rất đẹp thông minh, vừa học giỏi lại rất hiền lành. Một một sự nên chớ còn hai cha con, ông ấy rất thương con, con bé lại rất có hiếu . Nhưng rồi tai họa đến bất ngờ , lúc nó chuồn bỏ bỏ chân vào cửa ba , trượt mình chính là nơi nó sẽ học như không có vẻ tại nơi này . Một vị tại nơi đã xảy ra với con bé, nó đã cướp đi sự sống của con bé, cướp đi đứa con thân yêu của ông ấy . Thật tội nghiệp . Sự việc này đến quá đột ngột khiến ông ấy trở nên điên loạn , thần kinh không được bình thường . Nhưng thực không còn tình huống như trước nữa .

Bác im lặng một hồi rồi nói tiếp :

- Không hề phá nhà , phá xóm, ngày nào ông ta cũng đến đây . Ông đi trước còng tay sáng trưa, có lúc ăn ở đây luôn . Sau đó ông lấy nghĩ con mình vẫn còn sống , nó đang học ở trường này nên ông lấy đến đến đón con đi học . Ông lấy nhìn vào các bạn sinh là để tìm con mình, chỉ hoài không thấy ông lấy ngửi đây khóc, ông lấy mang đến đây hai phần cơm ăn một phần một phần để dành cho con . Thấy bạn lấy thấy đau lòng làm sao . Nhưng lúc ông lấy ngửi khóc một mình , trông rất đáng thương . Bác chòng lòng nào đưa ông ta đi , mà có đưa ông ta cũng không chịu đi , chỉ bỏ phần đi đón con thôi . - Nói xong bác đứng lên về vai tôi mà nói :

- Bác mong học sinh chúng cháu sẽ hiểu .

Nói xong bác lấy khuyên người đàn ông lấy về nhà nghỉ ngơi thôi , ông lấy cười rồi bỏ " phải chờ con " .

Chỉ, chỉ đến khi nào . Còn học tôi nghe nói , tôi sống người với người gì tôi về mà nghe . Còn đâu đây trong tôi một nỗi niềm khó tả , nó khiến tôi liên tục làm sao cho tình yêu tôi bao la bất diệt . Ông lấy không hề bình thường , ông lấy vĩ đại . Một tình yêu con tha thiết , một tình yêu lớn lao vượt mọi rào cản của lẽ tự nhiên, là minh chứng cho tình cha sâu nặng đáng quý. Vậy rồi, trên thế gian này không có món quà nào bằng tình yêu thương của cha dành cho con . Tôi hoàn toàn bị khuất phục trước tình cảm ấy, sự điên dại khi nhìn con người lấy sự bất đầu đến nỗi là phải đi đi về về sự thất . Tôi nhận thấy được tình yêu tôi khiến tôi liên tục làm sao .

Cuộc sống thật không dễ dàng, chúng ta nhìn thấy những mặt trái bất hạnh nhưng chỉ là bao giờ nhìn nhận bên trong nó có những điều tốt đẹp gì . Cuộc sống quá khắc nghiệt khi không ban tặng cho những con người bất hạnh một chút hạnh phúc. Quả là cuộc đời luôn chứa những điều nghịch lý đến nỗi ta luôn phải đấu tranh để giành giật hạnh phúc. Một sai lầm của tôi, khi chỉ nhìn nhận con người ta qua vẻ bề ngoài, một cách nhìn nhận sai lầm .

Hôm sau đến trường, trong tâm trí vẫn thấm nhuần câu chuyện hôm qua . Tôi ghé một hàng bánh mì, tôi đã ăn sáng ở nhà , tôi mua cho một người khác . Đến trước cửa tôi đứng lại , để tôi chỉ cầm bánh mì lên đôi bàn tay gầy guộc ,nhấn nhẹ của chú lấy "Chú ăn đi ? " Chú lấy không nói gì chỉ nhìn tôi , một ánh mắt ấm áp, có lẽ đã rất lâu chưa có ai quan tâm đến chú hay là vì tấm lòng của một người xa lạ như tôi khiến chú lấy xúc động . Tôi cũng thấy tâm trạng vui hơn

mọi ngày, thoai mái hơn mặt cảm giác như vĩa xóa tan đi những muộn phiền, lo âu.

Tôi luôn trân trọng và khâm phục tình yêu thương của chú ý dành cho con mình, là vô cùng thương cảm trước cảnh nhỡn của chú. Hàng ngày cảm thấy sáng sớm tôi bận rộn trong tôi với chú thương với tay chào nhau lúc tan trường tôi thương là với chú vài chục phút để trò chuyện, cũng không hẳn là trò chuyện, chỉ tôi nói còn chú thì chỉ cười vì với chú dĩ nhiên không thể như bao người bình thường. Nhưng đôi lúc chú cũng hay nói với tôi những lời như "học tập nhé". Thật sự tôi không hề nghĩ chú ý là người không bình thường, dường như trong chú luôn cháy một ngọn lửa mặt khát khao tình cha con mãnh liệt, luôn muốn dành hết yêu thương cho con gái mình. Luôn muốn đón đưa con đi học, luôn muốn nói những lời như "hôm nay học tập không con?", "con học hành mặt không?" Nhưng cuối cùng dĩ nhiên không cho phép chú có được những điều gì nên ý. Tình cảm ý khi tôi càng trân trọng chú ý hơn, những lần trò chuyện với chú là khi tôi cảm thấy yêu thương con người này, với tôi chú đã là một người cha vô danh của tôi.

Hôm sau, trời với trong xanh, gió với mang mây đen, mặt trời với mặt đỏ ngòm đông lạnh lẽo tây. Nhưng có mặt đi khác là, hôm nay chú ý không đến trường. Tự nhiên là thấy trống vắng, điều này khiến con người ta đâm ra lo sợ. Tôi thấy mặt đi bất an, lòng cảm thấy buồn không yên, chuông báo ra chỉ tôi với chỉ ra cảm thấy trường như chú với không đến, tôi mang một nỗi lo âu không yên. Mặt con người chúng ta với trường hay gặp bất ngờ nhiên mặt ngày nào đó biến mất khi ta có cảm giác như thiếu vắng mặt thì gì đó, cảm giác này tôi đã gặp nhiều lần khi cô bán bánh không còn bán hàng trước trường, hay cô lao công không còn làm việc trong trường, những cảm giác này có phần đau buồn hơn thì phải. Lúc ra với, vĩa đi ra gặp đến cảm thấy chú buồn với có gọi tôi vào. Chú ý đưa cho tôi mặt hộp quà rồi buồn là của người đàn ông người trước cảm thấy gọi cho tôi.

Cảm thấy hộp quà trên tay, tôi thấy dường như có cái cảm giác gì đó, là lo âu?, là nôn nóng? không phải, mặt cảm giác của sự chia xa. Tôi mặt hộp quà, mặt chỉ cảm thấy hạnh phúc, có quai đeo bằng da, mặt tình rất đẹp không chỉ cảm thấy hạnh phúc còn có mặt cái thiệp nhỏ với dòng chữ mà mặt đã phai "Tôi con gái yêu mong con có mặt năm học mới vui với". Thì ra đây là thiệp cảm thấy dành tặng cho con khi cô gái sắp thành nữ sinh trung học, nhưng cô gái với chưa kịp nhận món quà. Tôi cảm thấy tình yêu thương vô bờ của người cha dành cho con gái. Thời gian qua rồi chú ý đã coi tôi như mặt đưa con, chúng tôi cùng trò chuyện cùng cười, cùng cảm thấy nhau, tuy không quá sâu sắc nhưng tôi cảm thấy một tình thương của chú dành cho tôi. Bác buồn với cho tôi biết, ngày hôm qua chú ý đã gọi món quà này cho chú ý đưa đưa là tôi, hôm nay người nhà chú ý đã đưa chú ý vào bệnh viện tâm thần để điều trị vào chăm sóc. Điều biết là tất nhiên nếu chú ý để chăm sóc, thoát khỏi những nỗi kỳ thị của mọi người nhưng tôi cảm thấy trống vắng trong lòng, tôi lo cho chú không biết là với đó chú ý sẽ như thế nào với nỗi như con gái mình.

Mỗi khi nhìn chiếc đồng hồ tôi lại nhớ về hình ảnh người cha vô danh ấy, lại cháy lên trong lòng tình phẫn thiên liêng sâu sắc. Nó nhắc nhở tôi về tình cảm gia đình, và bên phần nhân cách mà người con. Một người cha có thể hi sinh tất cả vì con cái mình để cho nó có được hạnh phúc. Cha cho dù không hoàn hảo nhưng cha luôn yêu con theo cách hoàn hảo nhất.

Mỗi con người đều cần phải trân trọng người cha của mình. Tình cha là vĩ đại là thặng dư là cao cả. Không ai yêu con bằng cha, cũng như không ai cố gắng vì con mà hi sinh như cha. Đó là quà tôi nhận được từ người cha vô danh ấy. Cha là hạnh phúc, hạnh phúc có chân ai có tay hãy giữ lấy.